

hørt en sliq Yttring, hverken af Glæde eller Sorg i den Anledning. Jeg har kun fra en anden Side hørt nogle Stemmer udtale sig om, at Valgene skulde være mindre heldige.

Husgaard: Jeg tillod mig, ved Sagens forrige Behandling her i Thinget, at yttre, at, efter mit Begreb talte Retfærdighed og Billighed for, at der for dette Aar gives de Arbeidspligtige en længere Tid, end den oprindeligt i Loven bestemte, til at kunne erholde Afsløsning af deres Pligtarbejde; men jeg yttrede tillige, at Retfærdighed og Billighed tillige talte for, at dette ikke burde medføre Skade for de Arbeidsberettigede. Dette troede Thingets Majoritet dengang at kunne opnaae paa den Maade, som det Forslag indeholdt, der dengang blev vedtaget af Thinget, men Forslaget er nu kommet tilbage fra Folkethinget i sin oprindelige Skikkelse. Sagens Behandling i det andet Thing har imidlertid ikke givet mig Anledning til i denne Henseende at forandre Mening. De Grunde, der ere anførte derimod, have været udtalte i den Betænkning, der er forelagt af Comiteen i Folkethinget, og gaae ud paa 2 Argumenter, for at det skulde blive ved den ældre Vedtagelse i Folkethinget, nemlig, deels fordi i modsæt Fald maaskee Udsetten til at faae Pligtarbejdet afløst vilde blive formindsket, og deels fordi de Arbeidsberettigede, efter det oprindelige Forslag, ikke kunde antages at lide stort Tab, fordi de altid kunde forberede sig paa den Afsløsning, som de maatte antage muligt kunde finde Sted. Hvad det første Argument angaaer, da kan jeg vel ikke indvende Noget herimod, men Spørgsmaalet er, om det er de Arbeidspligtiges Skyld, og om de bør lide Noget ved, at, paa Grund af andre Omstændigheder en saadan Udsættelse med Afsløsningen er nødvendig. Hvad derimod de Forberedelser angaaer, som der kunde gjøres med Hensyn til den mulige Afsløsning af Arbejdet, da ligger netop deri, at de Berettigede blive nødt til at gjøre saadanne Forberedelser, som maaskee i sin Tid dog aldeles ikke ville føre til noget Resultat, idet de Arbeidspligtige ville vedblive at gjøre Arbejdet næste Aar, en Grund for mig til at antage, at de Arbeidsberettigede ville blive brøstholdne, hvis det stillede Vædringsforslag ikke antages. Der er anført af

en æret Taler fra Falster (Drejer), der sidder ligeoverfor mig, og for hvis Mening jeg nævner stor Agtelse, fordi han i alle Tilfælde søger at gjøre Billighed mod begge Parter, at der af den Arbeidsberettigede vil meget let med de Arbeidspligtige kunne indgaaes Accord. Jeg troer, at han vil indrømme, at netop i saadanne Sager, hvor der ofte er Spaltninger mellem Vedkommende, vil det være vanskeligt at faae en saadan foreløbig Accord indgaaet. Det er iøvrigt ikke, fordi jeg vil tilraade, at denne Sag ganske skulde falde bort, at jeg foresætter disse Yttringer; tværtimod maa jeg med min ærede Nabo (Orholm) antage, at man ved at foretage Sagen igjen ved en samlet Comitee fra begge Thing maaskee vil kunne opnaae et Resultat. Jeg troer, at der kan tænkes andre Maader, hvorpaa man kan opnaae, hvad de ærede Landsthingsmænd have villet opnaae paa den Maade, der blev foreslaaet og vedtagen sidste Gang. Nævnlig har jeg tænkt, at man maaskee kunde forlange det Tidspunkt noget, der er fastsat i det sidste Udkast, ligesom jeg troer, at det maaskee kunde lade sig gjøre, at det blev Regel, at vedkommende Arbeidspligtige skulde inden 15de Marts erklære, selv om Sagen ikke var endelig afgjort til den Tid, at de ikke vilde gjøre Arbejdet og altsaa lade det afløse, skjøndt Afsløsningssummen først kunde blive bestemt ind i det følgende Aar.

Steffensen: Naar det er fremhævet, at Sagen, i det Tilfælde det ærede Thing skulde vedtage Vædringsforslaget til det Lovforslag, som nu er kommet tilbage fra Folkethinget i samme Skikkelse, som det forelaa os sidst, dog ligesuldt kunde blive afgjort, naar der nemlig blev nedsat en fælles Comitee af begge Thing til at tage Sagen under Overtøelse, saa at den kunde komme til Afgjørelse, skal jeg bemærke, at, selv om den ogsaa kan blive afgjort paa den Maade, saa vil det dog ikke komme den Arbeidspligtige til nogen Nytte, saaledes som Lovforslaget dog oprindeligt tilstøede at gavne den Arbeidspligtige; thi Tiden vil da blive saa langt fremrykket og Sagen saaledes trække i Langdrag, at jeg ikke indseer det kan blive til nogen Nytte for den Arbeidspligtige. Jeg kan derfor ikke Andet end holde mig til Lovforslaget, saaledes som det er kommet fra det